

Zadeva C-183/21

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

23. marec 2021

Predložitveno sodišče:

Landgericht Saarbrücken (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

4. marec 2021

Tožeča stranka:

Maxxus Group GmbH & Co. KG

Tožena stranka:

Globus Holding GmbH & Co. KG

Predmet postopka v glavni stvari

Direktiva o znamkah – Trditveno in dokazno breme

Predmet in pravna podlaga predloga

Razlaga prava Unije, člen 267 PDEU

Vprašanja za predhodno odločanje

Ali je treba pravo Unije, zlasti kar zadeva direktivi o znamkah, torej

DIREKTIVO 2008/95/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 299/95 z dne 8. 11. 2008), zlasti člen 12, oziroma

DIREKTIVO (EU) 2015/2436 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 336/1 z dne 23. 12. 2015), zlasti člene 16, 17 in 19,

razlagati tako, da polni učinek teh določb nasprotuje taki razlagi nacionalnega procesnega prava, ki

1. tožeči stranki v civilnem postopku, ki zadeva izbris registrirane nacionalne znamke iz razloga razveljavitve zaradi neuporabe, nalaga trditveno breme, ki ga je treba razlikovati od dokaznega bremena, in ki
2. v okviru tega trditvenega bremena tožeči stranki nalaga,
  - (a) da mora v takem postopku, v obsegu, ki se od nje lahko pričakuje, podrobno utemeljiti neuporabo znamke s strani tožene stranke, in
  - (b) v zvezi s tem na trgu opraviti lastno poizvedovanje, ki je glede na zahtevo za izbris in posebnosti zadevne znamke primerno?

Navedene določbe prava Unije

DIREKTIVA (EU) 2015/2436 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (v nadaljevanju: Direktiva o znamkah), zlasti členi 16, 17, 19, 44 in 46

Navedene nacionalne določbe

Zivilprozessordnung (zakon o pravdnem postopku, v nadaljevanju: ZPO), zlasti člen 178

Predstavitve dejanskega stanja in postopka

- 1 Tožeča stranka predlaga izbris dveh nemških znamk tožene stranke iz razloga razveljavitve zaradi neuporabe. Tožeča stranka se ukvarja s prodajo športnih orodij in opreme, masažnih plošč, masažnih stolov in žarov. Registrirana je kot imetnica nemške znamke 302017108053 „MAXXUS“ in znamke Unije 17673641 „MAXXUS“.
- 2 Tožena stranka je matična družba skupine Globus-Gruppe St. Wendel. Združuje različne družbe, ki imajo po vsej Nemčiji 46 velikih samopostrežnih veleblagovnic s prehrabnimi in neprehrabnimi izdelki ter specializirane trgovine s pijačami, gradbenim materialom, elektromaterialom in drugim blagom. Tožena stranka podjetjem skupine dovoljuje, da uporabljajo njene znamke. Omembe vreden promet prek spleta skupina dosega kvečjemu na področju trgovine z elektromaterialom in gradbenim materialom.

- 3 Tožena stranka je od julija 1996 v registru znank vpisana kot imetnica nemške besedne znamke 395 35 217 „MAXUS“ za številne proizvode iz razredov 33, od do 9, od 11 do 32 in 34. Rok za uporabo znamke se je iztekel 30. 10. 2005. Tožena stranka je še naprej od maja 1996 registrirana kot imetnica v nadaljevanju prikazane nemške besedne/figurativne znamke 395 35 216 z besedilom „MAXUS“ in simbolom globusa za razrede 20, od 1 do 9, od 11 do 19 in od 21 do 34:

- 4 V postopku registracije znank „MAXXUS“ tožeče stranke je tožena stranka sprva vložila ugovor. Tožena stranka je 2. 5. 2018 vložila ugovor proti znamki Unije 17673641 „MAXXUS“ tožeče stranke. Ugovor je bil med drugim oprt na besedno znamko 395 35 217 „MAXUS“. Tožeča stranka je ugovor izpodbijala z navedbo, da naj tožena stranka znamke „MAXUS“ ne bi uporabljala na način, ki bi zagotavljal ohranitev pravic iz znamke. Tožena stranka je 5. 8. 2019 umaknila ugovor. Tožena stranka je 12. 2. 2018, prav tako s sklicevanjem na to besedno znamko „MAXUS“, vložila ugovor proti nemški znamki 302017108053 „MAXXUS“ tožeče stranke. Tudi ta ugovor je tožena stranka umaknila.
- 5 Tožeča stranka je 29. 7. 2019 na Deutsches Patent- und Markenamt (nemški urad za patente in znamke) vložila zahtevi za izbris obeh spornih znank zaradi razveljavitve. Tožena stranka je izbrisoma ugovarjala z dopisoma z dne 26. 8. 2019.
- 6 Tožena stranka je vsaj besedno znamko „MAXUS“ uporabljala kot tako imenovani „White Label“ za različne proizvode in pri tem izbrala to obliko:

- 7 Sporna sta obseg te uporabe in zadnji upošteveni trenutek. Tožeča stranka trdi, da tožena stranka znank, registriranih nanjo, v zadnjih petih letih ni uporabljala na način, ki bi zagotavljal ohranitev pravic iz znamke.
- 8 Iz iskanja zadetka „MAXUS“ po Googlovi platformi, ki ga je izvedla tožeča stranka, naj ne bi izhajalo nič, kar bi kazalo na uporabo spornih znank na način, ki bi zagotavljal ohranitev pravic iz znamke. Na spletnem mestu skupine podjetij tožene stranke www.globus.de naj bi obstajala rubrika „Lastne znamke“. Tam naj

bi bile navedene te oznake: „korrekt“, „Globus“, „Globus Gold“, „naturell“ in „Jeden Tag“. Sporni znamki naj ne bi bili navedeni. Pri vnosu oznake „MAXUS“ v iskalnik na navedenem spletnem mestu v rubriki „Sortiment/Katalog proizvodov“ naj bi bilo prikazanih osem ponudb, pri čemer naj bi dve bili neupoštevni, šest pa naj bi se jih nanašalo na čistilne robčke. Na čistilnih robčkih ali ovojnini pa naj ne bi bila navedena nobena od spornih znamk. Le v besedilu ponudbe naj bi se pojavila beseda „MAXUS“. Pri vnosu oznake „MAXUS“ v iskalnik na vstopni spletni strani www.globus.de naj bi se pojavila dva zadetka. Oba naj bi napotovala na „MAXUS Getränkemarkt“ družbe Maxus GC Freilassing GmbH & Co. KG. Ta družba pa naj glede na pojavljanje na spletu oznake „MAXUS“ ne bi uporabljala kot znamke za lastne pijače, temveč le kot znak podjetja oziroma znamko za trgovinske storitve s pijačami. Detektivska agencija naj bi ugotovila, da se v tej trgovini s pijačami v Freilassingu ne prodajajo nobene lastne znamke tožene stranke pod spornima oznakama.

- 9 Tožeča stranka trdi, da tožena stranka znamk, registriranih nanjo, v zadnjih petih letih ni uporabljala na način, ki bi zagotavljal ohranitev pravic iz znamke. Trditveno in dokazno breme naj bi bilo na strani tožene stranke. To naj bi izhajalo tudi iz Direktive o znamkah v upoštevnih različici.
- 10 Tožeča stranka predlaga, naj se toženi stranki, prvič, naloži, naj pristane na izbris njene besedne znamke „MAXUS“, registrirane pri Deutsches Patent- und Markenamt pod številko 395 35 217, za vse proizvode, in, drugič, naloži, naj pristane na izbris njene besedne/figurativne znamke „MAXUS“, registrirane pri Deutsches Patent- und Markenamt pod številko 395 35 216, za vse proizvode.
- 11 Tožena stranka predlaga, naj se tožba zavrne. Zatrjuje uporabo znamk na način, ki zagotavlja ohranitev pravic iz znamke, in meni, da navedbe tožeče stranke ne zadostujejo za utemeljitev sekundarnega trditvenega bremena.
- 12 Znamka „MAXUS“ naj bi se s soglasjem tožene stranke v samopostrežnih veleblagovnicah, ki spadajo v skupino Globus-Gruppe, uporabljala za naslednje skupine proizvodov v standardnem sortimentu: oprema za živali, gospodinjiski proizvodi, papirniški in pisarniški material, igrače, športna oprema, avtomobilska oprema, tekstilni izdelki. Taki proizvodi z oznako znamke naj bi se v celotnem upoštevnem obdobju zadnjih petih let do začetka obravnavnega postopka ter vse do danes s soglasjem tožene stranke prodajali v samopostrežnih veleblagovnicah, ki spadajo v skupino Globus-Gruppe, v Nemčiji ter tudi kot izvozno blago. Poleg tega naj bi se znamka občasno uporabljala v okviru akcij, na primer za izdelke za navijače na nogometnih dogodkih.
- 13 Tožena stranka je predložila primere ovojnin in fotografije polic, ki naj bi ponazarjali uporabo besedne znamke „MAXUS“ v zadnjih petih letih. Predložila je tudi izpiske iz informacijskega sistema in pregled lastnih znamk. Dalje vztraja pri svojih navedbah v postopku z ugovorom, poleg tega pa je predložila še dokument, iz katerega izhaja uporaba z navedbo podrobnih informacij in drugih dokazov.

- 14 Navaja tudi, da bi lahko z ustreznimi stroški predložila še nadaljnje dokaze za uporabo. Stroški pa naj bi bili visoki.

Upoštevne določbe/sodna praksa

- 15 Senat navaja uvodne izjave 31, 32 in 42 ter člene 16, 17, 19, 44 in 46 nove Direktive o znamkah; ni razvidno, da bi se zakonodaja v upoštevni točki spremenila.
- 16 V skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije je v primeru tožbe za izbris *dokazno breme* v zvezi z neuporabo na strani imetnika znamke. Senat, kar zadeva znamke Unije, v tej zvezi napotuje na točke od 52 do 64 sodbe v zadevi C-610/11 P, Centrotherm. Ta sodna praksa glede stare Direktive o znamkah je bila razširjena tudi na nacionalne znamke, kakor to izhaja iz točk od 62 do 74 sodbe v združenih zadevah C-217/13 in C-218/13, Oberbank AG in drugi. Navsezadnje je Sodišče, kakor to izhaja iz točk od 73 do 82 sodbe v združenih zadevah C-720/18 in C-721/18, Ferrari SpA, tudi za civilnopravni postopek za ugotovitev ničnosti, kakršen je obravnavani, ugotovilo, da je dokazno breme na strani imetnika znamke.
- 17 Glede na nemško zakonodajo lahko v skladu s členom 55(1), točka 1 drugega stavka, Markengesetz (nemški zakon o znamkah, v nadaljevanju: MarkenG) vsakdo vloži tožbo za razglasitev razveljavitve v skladu s členom 49 MarkenG, če se sklicuje na neuporabo znamke. V skladu s členom 49(1) MarkenG do razveljavitve s posledico nastanka pravice do izbrisa pride, če se znamka v petletnem obdobju nikoli ni resno uporabljala v smislu člena 26 MarkenG; ena sama resna uporaba zadošča, da nasprotna stranka nima na voljo pravice do izbrisa, kar zadeva skupine proizvodov, za katere se znamka uporablja.
- 18 V skladu s sodno prakso Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) je (bilo) trditveno in dokazno breme v okviru civilnopravnih ničnostnih tožb oblikovano tako, da mora sprva tožeča stranka podrobno utemeljiti neuporabo. V zvezi s tem je veljalo, da mora tožeča stranka v okviru trditvenega bremena sama s svojimi sredstvi opraviti zadostno poizvedovanje za razjasnitev, ali nasprotna stranka znamko uporablja na način, ki zagotavlja ohranitev pravic iz znamke, ali ne. Imetnik znamke je nato lahko nosil sekundarno trditveno breme, ker tožeča stranka redno nima vpogleda v interne posle svojega nasprotnika. Veljalo je: „Trditveno in dokazno breme za izpolnjevanje pogojev tožbe za izbris je na strani tožeče stranke. Za toženo stranko v okviru tožbe za izbris pa lahko v skladu z načelom dobre vere iz člena 242 Bürgerliches Gesetzbuch (civilni zakonik, Nemčija; BGB), veljavnem tudi v procesnem pravu, velja procesnopravna obveznost posredovanja informacij. Ta predpostavlja, da tožeča stranka, ki predlaga izbris, ni natančno seznanjana z okoliščinami uporabe znamke in tudi nima možnosti, da bi dejansko stanje lahko sama razjasnila.“

Obrazložitev predloga

- 19 Obravnavani postopek predhodnega odločanja zadeva razlago Direktive (direktiv) o znamkah v zvezi z nacionalnimi postopki za ugotovitev ničnosti zaradi neuporabe nacionalnih znamk. Sodišče je z odločitvijo v združenih zadevah C-720/18 in C-721/18 dokazno breme v teh postopkih pripisalo imetniku znamke.
- 20 Senat meni, da opisana sodna praksa Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) glede dokaznega bremena ob upoštevanju te odločitve ni več vzdržna. Še vedno pa ostaja odprto, ali v nacionalnem pravu lahko ostane pri tem, da trditveno breme nosi tožeča stranka. Senat meni, da lahko.
- 21 Pri tem načelno lahko velja, da je procesno pravo – tudi v skladu z Direktivo o znamkah – v pristojnosti držav članic. To potrjuje uvodna izjava 42 zadevne direktive. To načelo pa je omejeno s splošnimi pravili prava Unije in sicer s prepovedjo diskriminacije in načelom učinkovitosti.
- 22 Medtem ko se obravnavani primer ne dotika načela enakega obravnavanja, se postavlja vprašanje, ali bi naložitev trditvenega bremena tožeči stranki kršila *effet utile* Direktive o znamkah.
- 23 V nemškem pravu se razlikuje med konceptoma trditvenega bremena in dokaznega bremena.
- 24 Trditveno breme stranko zavezuje, da so njene navedbe v delu, v katerem se to od nje lahko pričakuje, karseda konkretne. Kdor v skladu s členom 138 ZPO nosi trditveno breme, v postopku ne uspe, če ne izpolni z njim povezanih zahtev. Nemško procesno pravo pa je posebej razvilo še sekundarno trditveno breme. S tem naj bi bili obe strani dolžni svoje navedbe, kjer je to dejansko mogoče, utemeljiti. Sodna praksa v zvezi s tem pozna tudi obveznost poizvedovanja v lastnem delokrogu.
- 25 Od tega je treba razlikovati vprašanje, kdo v primeru, da obe strani svoj pogled na zadevo dovolj konkretno predstavita, nosi dokazno breme. Če sodišče po dokaznem postopku ne ve, ali lahko na koncu verjame dokazom tožeče stranke kljub nasprotnim dokazom tožene stranke, ne uspe stranka, ki nosi dokazno breme (tako imenovani *non liquet*).
- 26 Trditveno in dokazno breme je treba ločevati v temelju. Nemško pravo pozna različne primere za to, da sta trditveno in dokazno breme dve različni zadevi in trditveno breme diferencira tako, da mora vsaka stranka navesti dejstva, ki so ji poznana ali do katerih lahko pride s sorazmernimi stroški. Če ena od obeh strani svojega trditvenega bremena ne izpolni, v postopku ne uspe. Če so navedbe obeh strani dovolj konkretne, sodišče zbere predstavljene dokaze in jih vrednoti. Če sodišče na podlagi predstavljenih dokazov ni prepričano, ne uspe tista stranka, ki nosi dokazno breme.
- 27 Obravnavani predlog zadeva le trditveno breme, ne dokaznega bremena.

- 28 V obravnavanem primeru je sporno le, ali se tožeči stranki v postopku za ugotovitev ničnosti v okviru nacionalne zakonodaje o znamkah zaradi neuporabe z vidika prava Unije lahko naloži primarno trditveno breme – ali vsaj sekundarno, po tem ko je tožena stranka tu že precej izčrpno podala navedbe glede uporabe.
- 29 Senat meni, da Direktiva o znamkah ne vsebuje nobene določbe glede trditvenega bremena. Meni zlasti, da iz Direktive o znamkah ne izhaja, vsaj ne nujno v smislu zahteve po učinkovitosti, da se tožeči stranki v postopku za ugotovitev ničnosti ne smejo naložiti nobene zahteve glede podrobne utemeljitve njene tožbe.
- 30 Sodišče Evropske unije vidik dokaznega bremena, ki v Direktivi o znamkah ni izrecno urejen, utemeljuje z uporabo Uredbe o znamki Unije po analogiji ter tudi z argumentom, da mora biti vprašanje dokaznega bremena v vseh državah članicah urejeno enako, da ne bi bila ogrožena raven varstva, ki izhaja iz Direktive o znamkah. Dokazno breme imetnika znamke naj bi izhajalo iz načela, ki „*dejansko zgolj izraža to, kar zahtevata razsodnost in osnovna zahteva po učinkovitosti postopka.*“
- 31 Senat trenutno meni, da nobeden od teh dveh argumentov ne zadeva trditvenega bremena.
- 32 Razsodnost in učinkovitost postopka, oba temeljna razloga sodne prakse Sodišča, z vidika senata zahtevata, da se trditveno breme tudi še naprej v izravnalnem smislu razlaga v skladu z zgoraj navedeno sodno prakso Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče).
- 33 Povsem razumljive interese obeh strani je namreč treba medsebojno tehtati. Zato bi se morala tožeča stranka najprej sama potruditi in v obsegu, v katerem to lahko stori in je tudi primeren, preveriti, ali tožena stranka zadevno znamko uporablja ali ne. Šele po takem opravljenem poizvedovanju in ustrezno utemeljenih navedbah se zdi potrebno, da mora tožena stranka dosledno razkriti svojo uporabo.
- 34 V nasprotnem primeru bi lahko vsaka poljubna stranka – procesno pravo za ničnostne tožbe ne zahteva konkretnega pravnega interesa – vsakega poljubljenegega imetnika znamke prisilila k razkritju uporabe njegove znamke. Tako v skladu z nemškim pravom kot tudi v skladu z direktivama lahko „vsaka oseba“ vložiti tožbo za izbris. Zato je nevarnost zlorabe te možnosti vložitve tožbe velika, če se tožeči stranki v prvem koraku ni želelo naložiti nobenih obveznosti glede podajanja navedb razen stavka: „Tožena stranka svojih znamk ne uporablja“.
- 35 Od toženega imetnika znamke se zahteva, da vložiti veliko truda, namreč da zbere vse podatke o uporabi v zadnjih petih letih na vseh področjih, na katerih uporablja lastno znamko.
- 36 Predložitveni senat zato meni, da je razumno in potrebno tožeči stranki naložiti obveznost, da najprej sama v primerni obliki preveri, ali imetnik znamke te znamke res ne uporablja. V ta namen mora po mnenju senata opraviti presojo, ustrezno posebnostim zadevne znamke, in o tem poročati v okviru tožbe. Šele s

takimi konkretnimi vsebinskimi navedbami sproži trditveno breme tožene stranke. Pri tem tudi velja, da konkretna navedba ene strani terja konkretno repliko druge.

- 37 Obravnavana zadeva ponazarja to problematiko: tožena stranka upravlja s stacionarno verigo 46 hipermarketov v Nemčiji in pri tem kot celostni ponudnik prodaja številne „*non food*“ proizvode. Pri tem vsaj glede na njene navedbe in glede na do sedaj predložena dokazila vsaj besedno znamko „maxus“ uporablja kot lastno znamko za številne proizvode v številnih razredih Nicejskega aranžmaja. Tožena stranka na spletu ni preveč dejavna. Tožeča stranka se je v postopku do sedaj zadovoljila s tem, da je opravila kratko poizvedovanje na platformi Google in preverila en zadetek – trgovino s pijačami v bližini Münchna.
- 38 Senat meni, da tožeča stranka s tem ni izpolnila svojega trditvenega bremena. V primeru znamke, kakršna je obravnavana, bi tožeča stranka lahko, kar bi bilo tudi sorazmerno, vsaj naključno obiskala dve ali tri veleblagovnice tožene stranke in tam preverila uporabo zadevnih znamk. Kajti zadevna znamka je lastna znamka tožene stranke, primerna za številne proizvode (tako imenovani „*white label*“), in tožena stranka ni spletni trgovec, temveč stacionarna veleblagovnica.
- 39 Vprašanje primernosti obsega trditvenega bremena se lahko po mnenju senata razreši le individualno prek nacionalnega sodišča v konkretnem obravnavanem primeru. V združenih zadevah C-720/18 in C-721/18, v katerih je Sodišče odločilo o dokaznem bremenu, je na primer šlo za znamko, pri kateri so bili področja in trgi proizvodov pregledni, prav tako tudi uporaba znamke na teh trgih. V primeru lastnih znamk „*white labels*“ supermarketa je to povsem drugače. Tu gre za veliko število trgov in proizvodov.
- 40 Če tožeča stranka ne bi imela nobenih obveznosti poizvedovanja in predložitve navedb v smislu trditvenega bremena, bi lahko toženo stranko brez težav prisilila, naj utemelji uporabo lastne znamke z razkritjem poslovnih skrivnosti in z vložitvijo veliko truda. Senat meni, da bi to lahko vodilo do zlorabe.
- 41 Sicer je treba upoštevati, da je ničnostna tožba v splošnem interesu v tem smislu, da se znamke ekskluzivno varujejo le tedaj, če se jih tudi uporablja. Tudi nemška zakonodaja dopušča ničnostno tožbo brez lastnega pravnega interesa. Kljub temu verjetno legitimni interesi imetnika znamke, da se proti njemu zahtevki ne uveljavljajo poljubno, temveč le tedaj, če je tudi tožeča stranka „opravila svojo domačo nalogo“, govorijo za določeno stopnjo trditvenega bremena tožeče stranke.
- 42 Za tak pogled na zadevo govori tudi zasnova Direktive o znamkah: njeni členi 17, 44 in 46 pojasnjujejo, da je ugovor neuporabe možno vložiti v tam navedenih postopkih, ki se začnejo na pobudo imetnika znamke, in da je tam dokazno breme na strani imetnika znamke. Če se želi imetnik znamke na primer braniti pred kršitvijo, bo moral posledično verjetno na podlagi ugovora potencialnega kršitelja tudi nositi primarno trditveno breme za to, da znamko sploh uporablja. Podobno

velja v primerih postopkov, opisanih v členih 44 in 46 Direktive o znamkah. Obseg postopka torej tu vedno določa imetnik znamke.

- 43 V civilnopravnem postopku za ugotovitev ničnosti kot postopku, ki se ne začne na pobudo imetnika znamke, je to povsem drugače: po eni strani tega postopka zadevna direktiva ne ureja, kar govori proti omejitvi trditvenega bremena tožeče stranke. Trditveno breme tožeče stranke v civilnopravnem postopku za ugotovitev ničnosti torej – *e contrario* – ne vpliva na polni učinek Direktive o znamkah. Po drugi strani tu tožeča stranka določa obseg izpodbijanja, kar zadeva domnevno neuporabo znamke imetnika. Zato so z vidika senata v tem položaju potrebne vsaj utemeljene in na dejstvih temelječe navedbe tožeče stranke, da ne bi postopek za ugotovitev ničnosti postal povsem neomejen. To predpostavlja določeno primerno poizvedovanje tožeče stranke, ki ga opravi pred začetkom postopka.
- 44 Sicer je treba opozoriti na to, da zadevna direktiva izrecno določa upravni postopek za ugotovitev ničnosti pri uradu za znamke. Nemško pravo tega tudi zagotavlja. Polni učinek Direktive o znamkah torej ne zahteva, da se trditveno breme tožeče stranke v civilnopravnem postopku za ugotovitev ničnosti, ki ga ta direktiva niti ne zahteva niti ne ureja, izniči.
- 45 Drugi argument Sodišča, da na področju veljavnosti Direktive o znamkah ne sme nastati različna raven varstva, ne zadeva trenutnega stališča senata. Kajti v skladu s sodbo v združenih zadevah C-720/18 in C-721/18 je jasno, da je „*non liquet*“ po dokaznem postopku vodil do odločitve proti imetniku znamke. Vsaka stranka, ki želi opraviti potrebna poizvedovanja, ima brez nadaljnje možnosti, da svoje navedbe podrobno utemelji v smislu trditvenega bremena. Če do tega pride, mora imetnik znamke obširno poročati o uporabi njegove znamke. Če to stori, pride do dokaznega postopka in v primeru nezadostnih dokazov pač do odločitve *non-liquet* v prid tožeče stranke. Stališče senata glede trditvenega bremena torej v ničemer ne vpliva na raven varstva.
- 46 Senat želi torej s svojim prvim vprašanjem izvedeti, ali je tožeča stranka v postopku za ugotovitev ničnosti lahko zavezana k podrobni utemeljitvi svojih navedb. Z drugim vprašanjem želi senat izvedeti, ali je s pravom Unije združljiva razlaga, h kateri se trenutno nagiba, v skladu s katero to trditveno breme terja lastno poizvedovanje tožeče stranke, ki je glede na izpodbijano znamko primerno.